

Arrest

nr. 224 251 van 24 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. SCHILLEBEEKS
Rode Kruisweg 13 / 1
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SCHILLEBEEKS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart geboren te zijn te A. (Afghanistan) op [...] 1993.

Op 17 september 2018 bleek uit EURODAC-onderzoek dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke eerder op 2 augustus 2018 in Griekenland en op 30 augustus 2018 in Slovenië werden genomen, tweemaal naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming aldaar.

Op 20 september 2018 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 november 2018 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven en in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 12 november 2018 richtte de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een terugnameverzoek aan de Sloveense én de Griekse asielinstanties, dit tweemaal op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Op 23 november 2018 aanvaardden de Sloveense autoriteiten de terugname van verzoeker, terwijl de Griekse autoriteiten de terugname op dezelfde dag weigerden.

Op 4 maart 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : S.

geboortedatum : [...]1993

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 17.09.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 20.09.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 02.08.2018 internationale bescherming vroeg in Griekenland en op 30.08.2018 in Slovenië.

De betrokkene werd gehoord op 08.11.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Hij verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 5 maanden voorafgaand aan zijn verzoek in België verliet. Via Iran reisde hij naar Turkije om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te reizen via Griekenland. De betrokkene stelde dat daar zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en dat hij werd ondergebracht in een detentiecentrum. Na 2 maanden werd hij in vrijheid gesteld en vervolgde hij zijn weg via Macedonië, Servië en Kroatië. De betrokkene werd vervolgens in Slovenië aangehouden en in detentie geplaatst. Na een aantal dagen werd hij in vrijheid gesteld en trok hij via Italië en Frankrijk door naar België.

De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken in Griekenland en Slovenië werden geregistreerd maar ontkende dat hij in die landen internationale bescherming vroeg.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België op aanraden van vrienden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Slovenië omdat het leven daar slecht is en de mensenrechten er niet worden gerespecteerd.

De Griekse instanties deelden mee dat een verzoek voor de terugname van de betrokkene ontvingen van Slovenië en dit afwezen. De Sloveense instanties vroegen geen herziening van zijn afwijzing.

Op 12.11.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties, die op 23.11.2018 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te makendat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Griekenland en Slovenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en vande Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na

de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk verzoeken voor internationale bescherming indiende in Griekenland en Slovenië.

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. De registratie van vingerafdrukken wordt derhalve niet beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Sloveense autoriteiten.

Dat Slovenië de mensenrechten niet respecteert, zoals de betrokkene oppert, wordt niet aan de hand van elementen aannemelijk gemaakt.

De Sloveense instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Slovenië ingediende verzoek nog hangende is en de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, "Asylum Information Database -Country Report - Slovenia", laatste update op 09.03.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia>) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 26, "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia"). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 26).

Non-gouvernementele organisaties, waaronder Amnesty International, namen voorgestelde wijzigingen aan de wetgeving inzake internationale bescherming op de korrel omdat ze de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zouden bemoeilijken (cfr. onder meer Amnesty International, "Slovenia: new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", 04.03.2016). Ook de auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar amendementen op de wet inzake internationale bescherming (pagina 16). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Sloveense instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de betrokkene. Dit betekent dat de betrokkene ook opnieuw toegang zal worden geboden tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag

maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandigheden (pagina 48, "Hygiene and other conditions in the Asylum Home and its branch facilities are generally considered to be satisfactory").

Een bericht dd. 16.05.2018, getiteld "Slovenia: Increasing arrivals puts strain on reception conditions" en uitgaande van de Sloveense organisatie PIC ("Pravno-Informacijski center nevladnih Organizacij - Legal- Informational Centre for NGOs"), meldt dat de eerste 4 maanden van 2018 798 verzoeken werden geregistreerd terwijl in het volledige jaar 2017 1476 verzoeken werden opgetekend. De auteurs stellen dat deze toename qua aantal verzoeken de opvangstructuren onder druk zet. Het bericht gewaagt van ongeschikte omstandigheden ten gevolge van overbezetting en van personen, die de facto in detentie dienen te worden gehouden in de preregistratie- vleugel van het grootste Sloveense opvangcentrum en tevens registratiecentrum, het "Asylum Home" in Ljubljana. We merken op dat het "Asylum Home" niet het enige opvangcentrum is en het bericht niet ingaat op de omstandigheden in die centra. We zijn van oordeel dat deze informatie leidt tot het besluit dat een toename van het aantal beschermingsverzoeken de Sloveense instanties voor een uitdaging plaatst qua opvang, maar niet dat het Sloveense opvangnetwerk gekenmerkt wordt door een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Verzoekers voor internationale bescherming hebben toegang tot medische zorgen (pagina 52).

Tijdens het verhoor dd. 08.11.2018 stelde de betrokkene een goede gezondheid te kennen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense instanties.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Sloveense autoriteiten op 23 november 2018 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de

behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2, van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 24 mei 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden, zoals deze in beginsel geldt, is verstreken, zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief van de Raad waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublinunit van Slovenië op 23 april 2019 een schrijven heeft gericht waarin hij de Sloveense instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn. Hij voegt eveneens een beslissing toe van dezelfde datum waarin wordt meegedeeld dat verzoeker werd gehoord over diens verblijfplaats en hij meedeelde in een park te verblijven en geen vaste verblijfplaats te hebben.

Ter terechtzitting vond vervolgens een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De raadsvrouw van verzoeker bevestigt dat de termijn vermoedelijk correct werd verlengd. De raadsvrouw betwist niet dat verzoeker op geen enkele wijze een adres heeft bekend gemaakt aan de gemachtigde waardoor deze laatste in de praktische onmogelijkheid verkeerde om verzoeker over te dragen aan Slovenië binnen de vereiste termijn van zes maanden. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de gemachtigde rechtmatig de termijn kon verlengen naar 18 maanden.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat, wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden, België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn en behoudt verzoeker aldus zijn belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 17(1) en 18(1)b van de Dublin III-verordening in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn eerste en enig middel toe als volgt:

“Artikel 3 EVRM:

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Artikel 17 Verordening 604/2013:

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden/ in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen,

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

Artikel 18 (1) Verordening 604/2013:

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a)
een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b)
een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat; volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c)
een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d)

een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.

Art. 2 Wet betreffende motivering bestuurshandelingen:

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. Wet betreffende motivering bestuurshandelingen;

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

1.

Zoals eerder aangehaald is verweerster van oordeel dat de Sloveense autoriteiten bevoegd zijn om kennis te nemen van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker aangezien hij daar een verzoek zou hebben ingediend en omdat er volgens verweerster geen redenen voor handen zijn waarom er een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen zijn in het geval van verzoeker.

Verzoeker kan met deze redenering niet akkoord gaan.

2.

Ten eerste betwist verzoeker dat hij een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend in respectievelijk Griekenland en Slovenië.

Het is aan verweerster om hiervan het bewijs te brengen.

3.

Ten tweede wenst verzoeker te benadrukken dat hij van oordeel is dat er in zijn geval wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM zou zijn en dat de door verweerster aangehaalde motivering hiertoe niet volstaat.

Verzoeker dient vast te stellen dat bijna de gehele beslissing van verweerster een algemene opsomming is van allerlei uitspraken en rapporten waaruit zou moeten blijken dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Aldus is de beslissing van verweerster niet gespecificeerd naar de omstandigheden van verzoeker.

Uit het bestreden beslissing wordt bovendien amper iets vermeld m.b.t. de situatie van verzoeker of de redenen waarom hij in zijn hoofde een reële mogelijkheid is op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker dient vast te stellen dat hem eenvoudigweg deze vragen niet gesteld werden en dat verweerster zich bijgevolg louter beperkt tot het gebruiken van een standaardmotivering bij de beslissing die van toepassing is op verzoeker.

Nochtans dienen dergelijke beslissingen afdoende gemotiveerd te zijn en dient er rekening gehouden te worden met de specifieke situatie van verzoeker.

Aangezien er in de beslissing amper iets vermeld wordt over de situatie van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat verweerster hiermee geen rekening gehouden heeft en zij zich beperkt heeft tot het aanpassen van enkele kleine feitelijke omstandigheden om vervolgens de standaardmotivering betreffende een terugnameverzoek aan Slovenië te herhalen.

Verweerster voldoet niet aan haar verplichtingen zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij heeft niet afdoende de specifieke omstandigheden van verzoeker in acht genomen waardoor zij een schending van artikel 3 EVRM niet afdoende heeft kunnen onderzoeken en bijgevolg ook niet tegemoetkomen is aan haar motiveringsplicht

Huidig middel is gegrond.”

Na het citeren van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 17 en 18 van de Dublin III-verordening en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 stelt verzoeker dat hij niet akkoord kan gaan met het standpunt van de gemachtigde dat een overdracht aan Slovenië geen schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Ten eerste betwist verzoeker dat hij een beschermingsverzoek heeft ingediend in Griekenland of Slovenië. Hij meent dat het aan de gemachtigde is om dit te bewijzen.

Verder meent verzoeker dat de beslissing een loutere opsomming is van allerlei uitspraken en rapporten waaruit het gebrek aan een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou moeten blijken. Hij acht de motieven niet gespecificeerd in het licht van zijn persoonlijke situatie. Hierover zou amper iets vermeld zijn. Verzoeker stelt eveneens dat hem niets werd gevraagd aangaande een eventuele schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM. Het is nochtans vereist dat die beslissingen worden gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene. De beslissing zou niet veel meer inhouden dan een loutere standaardmotivering. Om die redenen is de gemachtigde niet tegemoet gekomen aan zijn motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 17 of 18 van de Dublin III-verordening schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Wat betreft het bewijs dat verzoeker een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend in Slovenië, stelt de bestreden beslissing hierover: *“Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Griekenland en Slovenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk verzoeken voor internationale bescherming indiende in Griekenland en Slovenië.”*

In het administratief dossier vindt de Raad inderdaad Eurodac-hits terug voor Ljubljana van 30 augustus 2018 met als code SI1 [...] en voor Kör van 2 augustus 2018 met als code GR1 [...]. Hieruit blijkt inderdaad onder meer dat Slovenië heeft ingegeven in de Eurodac-database dat verzoeker op 30 augustus 2018 bij hen een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend. Verzoeker gaat geheel niet in op deze motieven in de bestreden beslissing. De Raad acht *in casu* hiermee voldoende aangetoond dat een internationaal beschermingsverzoek voor verzoeker werd geregistreerd in Slovenië.

Volgens artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 moet de bestuurshandeling uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

In casu heeft de gemachtigde verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 18, 1, b en 17 van de Dublin III-verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook onderzocht of een overdracht naar Slovenië strijdig zou kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij heeft uitvoerig gemotiveerd waarom volgens hem een overdracht niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest waardoor geen toepassing moest worden gemaakt

van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Hierbij heeft hij uitdrukkelijk rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het Dublingehoor.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Volgens artikel 3 van diezelfde wet van 29 juli 1991 is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “*afdoende*” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat verzoeker door de gemachtigde werd gehoord op 8 november 2018 over zijn persoonlijke situatie. Zo vroeg de gemachtigde of er een specifieke reden was waarom verzoeker precies in België een beschermingsverzoek wil indienen. Hij vroeg eveneens naar de gezondheidstoestand van verzoeker en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen een overdracht naar de lidstaat, die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming volgens artikel 3 van de Dublin III-verordening, rechtvaardigen. De vraag werd specifiek gesteld ten aanzien van Slovenië en ten aanzien van Griekenland. Men stelde hem eveneens de open vraag of hij nog andere nuttige informatie had. Op de voormelde vragen antwoordde verzoeker dat hij naar België wou komen omdat hij via dorpelingen vernam dat België een goed land is en de mensen zeer vriendelijk zijn. Hij verklaarde in goede gezondheid te verkeren en uitte verzet tegen Slovenië omdat het leven daar slecht is en er geen mensenrechten zijn. Verder had verzoeker niets te melden op de vraag naar andere nuttige informatie.

Ook al betrof dit een kort verhoor, er blijkt evenwel dat zeer specifieke vragen werden gesteld die peilen naar verzoekers gezondheidssituatie en naar de situatie van de opvang voor Dublinterugkeerders of de behandeling van hun verzoek tot internationale bescherming. Er werd verzoeker ook een open vraag gesteld, zodat hij volgens de Raad afdoende de mogelijkheid heeft gehad om eventuele grieven in het licht van artikel 3 van het EVRM naar voor te brengen. Dit heeft verzoeker overigens ook gedaan door summier te antwoorden dat in Slovenië het leven slecht is en er geen mensenrechten zijn. De Raad volgt dan ook niet waar verzoeker opwerpt dat geen vragen in het licht van artikel 3 van het EVRM gesteld werden. Verder blijkt ook dat de gemachtigde op alle antwoorden van verzoeker is ingegaan in de bestreden beslissing. Bijgevolg volgt de Raad niet dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de persoonlijk situatie van verzoeker in zijn onderzoek voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden overdrachtsbesluit. Nu verzoeker zelf kort blijkt geantwoord te hebben op de vragen die specifiek ingingen op zijn persoonlijke situatie, kan hij moeilijk de gemachtigde verwijten dat hij, naast

een zeer uitgebreide motivering over de relevante rechtspraak, de procedurele feitelijkheden eigen aan de zaak en de situatie in Slovenië voor Dublinterugkeerders, eerder kort heeft gemotiveerd over de persoonlijke bezwaren van verzoeker of diens persoonlijke situatie. Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet toe met welke concrete elementen de gemachtigde dan wel geen rekening heeft gehouden.

De Raad acht *in casu* de motieven afdoende in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangenomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES